

Ві Кіланг
і
Пенелона Варг

НОТАТКИ
НЕНАВИСТІ

КСД

Vi Keeland
&
Penelope Ward

HATE
NOTES

A Novel

Розділ 1. Шарлотта

Рік тому я обрала б піти на вірну смерть, ніж опинитись у цьому місці. Не зрозумійте неправильно: я не сноб. У дитинстві ми з мамою годинами переривали полиці секонд-хендів. І це ще було за часів, коли секонди називалися *Goodwill*. А розташовані вони були переважно в робочих кварталах. Сьогодні ношені речі називають вінтажними і продають у Верхньому Іст-Сайді за чималі гроші.

Я почала ходити в «злегка вживаному» одязі ще до того, як це стало модним у всьому Брукліні.

Однак турбували мене не самі секонд-хенди, а весільні сукні, що там продавалися, і минуле, яке вони несли за собою.

Чому вони тут опинились?

Я дістала з полиці наймилішу бальну сукню від Вери Вонг із перехресним корсажем і каскадною сатиноюю спідницею. Моя версія — «Казкові очікування — розлучення через пів року». Ніжна мереживна сукня-русалка від Монік Луїльє — «Наречений загинув у жахливій автокатастрофі». У розпачі дівчина, яка-так-і-не-стала-нареченою, пожертвувала її церкві на щорічний розпродаж. Кмітливий перекупник узяв її за дарма і, продавши, збільшив свої інвестиції втричі.

Кожна сукня мала свою історію, і моя лежала на полиці під назвою «Він виявився брехливим шматком лайна». Зітхнувши, я повернулася до двох жінок, які сварилися російською біля стійки адміністратора.

— Це колекція наступного року, чи не так? — запитала вища жінка з недолугими криво намальованими бровами.

Я щосили намагалася не витріщатись на них, але у мене кепсько виходило.

— Так. Це весняна колекція Марчези.

Жінки наполегливо продовжували гортати каталоги, хоча я сказала їм ще двадцять хвилин тому, що ця сукня з майбутньої, ще не виданої колекції. Напевно, їм хотілося дізнатися початкові ціни дизайнера.

— Не думаю, що ви зараз її там знайдете. Моя майбутня свекруха... — я затнулася й виправилася: — Моя колишня майбутня свекруха нібито має зв'язки з одним із дизайнерів.

На якусь мить жінки зосередили на мені свої погляди, а потім продовжили сперечатись.

Як скажете.

— Видно, вам потрібно більше часу, — пробурмотіла я.

У кінці магазину я знайшла стійку для одягу з написом «НА ЗАМОВЛЕННЯ». Я всміхнулася. У мами Тодда стався б серцевий напад, якби я відвела її в місце, де вивіски були написані з помилками. Вона обурювалася б, що їй не принесли шампанського, поки я була в приміряльні. Господи, невже я напилася шипучки *Kool-Aid* від *Roth* і тепер майже як одна з тих зарозумілих сучок?

Проводячи пальцями по пошитих на замовлення сукнях, я мимоволі зітхнула. За ними мають ховатися ще цікавіші історії. Амбіційні наречені, занадто свавільні для своїх нудних хлопців і чоловіків. Це були сильні духом жінки, які пливли проти течії, виходили на мітинги та знали, чого хотіли.

Я зупинилась біля А-подібної білої сукні, прикрашеної багряними трояндами. Ліф корсета мав червоні смужки вздовж кісточок. *«Покинула хлопця-банкіра заради художника-француза, який жив по сусідству, у цій сукні вона вийшла заміж за П'єрра».*

Жодні дизайнерські сукні не підійшли б цим жінкам, бо вони точно знали, чого хотіли, й не боялися про це сказати. Вони йшли за покликом свого серця. І я їм заздрила. Раніше я була однією з них.

Глибоко всередині я була особливою, зробленою «на замовлення» — саме так, з помилкою. У який момент я загубила себе і стала такою посередньою? Мені забракло сміливості сказати правду Тоддовій мамі, через що на весіллі в мене мала бути нудна недолуга сукня.

Діставши останню сукню з полиці на ЗАМОВЛЕННЯ, на якусь мить я остовпіла.

Пір'я!

Це було найкрасивіше пір'я, що я коли-небудь бачила. І ця сукня була не біла — вона була рум'яна. Ця сукня була *приголомшлива*. Вона мала саме такий вигляд, який би я хотіла, щоб мала моя сукня *на замовлення*. Це була неабияка сукня. Це була ТА САМА сукня. Топ без бретельок і з легким вигином. Менші, ледь помітні пір'їнки лаконічно визирали з декольте. Корсет повністю вкритий мереживом, з якого плавно витікала красива спідниця годе. А знизу цілий апогей із пір'я. Сукня буквально *співала*. Вона була дивовижна.

Одна з жінок попереду помітила, як пильно я дивилася на цю сукню.
— Можна мені її приміряти?

Вона кивнула, ведучи мене до приміряльні в кінці зали.

Я роздягнулась і почала обережно застібати вбрання. На жаль, розмір сукні моєї мрії був занадто малий. Усі мої переїдання на тлі стресу зіграли зі мною злий жарт.

Тому я залишила її незастібнутою і милувалася собою в дзеркалі. *Ось вона.* Жінка, яка має вигляд не на двадцять сім і не кинула свого нареченого, який її зрадив. Жінка, котрій не потрібно було продавати свою весільну сукню, щоб мати можливість їсти щось, окрім рамену, двічі на день.

У цій сукні я почувалася так, ніби не мала жодних турбот. Мені не хотілось її знімати. Але, якщо чесно, я починала пітніти й боялася зіпсувати сукню.

Перш ніж її зняти, я востаннє подивилася в дзеркало й відрекомендувалася уявній людині, яка захоплювалася новою мною.

Я впевнено стала, поклавши руки на стегна, і сказала:

— Привіт, я Шарлотта Дарлінг. — І почала сміятись, бо це звучало, наче я телерепортерка.

Після того як я зняла сукню, мою увагу привернув якийсь клаптик. Це був папірець блакитного кольору, ушитий у внутрішню підкладку.

Щось позичене, щось блакитне, щось старе, щось нове¹. Такий порядок слів? Чи навпаки?

Я збагнула, що це було «щось блакитне».

Піднісши папірець ближче, я примружилась, щоб прочитати записку. Угорі було написано «*Зі столу Ріда Іствуда*». Читаючи, я проводила пальцем по кожній літері.

Для Еллісон

«Вона промовила: “Пробач мені за те, що я люблю мріяти”, а він узяв її за руку й відповів: “Пробач мені за те, що не був поруч раніше, щоб мріяти з тобою”».

Дж. Айрон Ворд

Дякую тобі за те, що здійснила всі мої мрії.

Твій коханий,

Моє серце закалатало. Це було найромантичніше, що я коли-небудь читала. Я навіть уявити не можу, як ця сукня тут опинилася. Як якась жінка при здоровому глузді могла зректися таких потужних зізнань у почуттях? Якщо до цього я думала, що та сукня була приголомшливою... тепер вона справді була *приголомшливою*.

Рід Іствуд кохав її. *О, ні*. Я сподіваюся, що Еллісон не померла. Бо чоловік, який пише комусь такі слова, не може просто так розлюбити цю жінку.

До мене звернулася працівниця магазину:

— У вас усе гаразд?

Я відсунула завіску, щоб відповісти їй:

— Так... так. Насправді, здається, я закохалася в цю сукню. Ви вже дізналися, скільки коштів я зможу отримати за свою від Марчези?

Вона похитала головою:

— Ми не платимо за принесені речі. Ви отримаєте товарний кредит.

Чорт.

Мені вкрай потрібна готівка.

Я вказала на рум'яну сукню з пір'ям.

— Скільки коштуватиме ця сукня?

— Ви можете її обміняти.

Це спокушало. Я настільки зріднилася із цією сукнею, що навіть почала уявляти, як мій неіснуючий наречений написав мені цю записку. Мені не хотілося дізнаватися, яку легенду приховує це вбрання. Мені хотілось її *прожити*, створити власну історію заради цієї сукні. Можливо, не сьогодні, а коли-небудь у майбутньому. Я хотіла знайти чоловіка, який би мене цінував, міг розділити зі мною мої мрії і безумовно мене кохав. Я хотіла знайти чоловіка, який лишив би мені таку записку.

Ця сукня має висіти в моєму гардеробі як щоденне нагадування, що справжнє кохання існує.

Слова вирвалися з моїх вуст до того, як я встигла передумати.

— Я її беру.

¹ Відома англійська приказка, яка походить із давньоанглійського вірша «Something Old, Something New, Something Borrowed, Something Blue, A Sixpence in your Shoe». Вважали, що наречені мають додати ці предмети на свої сукні або носити із собою в день весілля з вірою, що ті принесуть щастя у шлюбі. (*Тут і далі прим. перекл.*)

Розділ 2. Шарлотта

Два місяці по тому

Моє резюме терміново треба переробити. Після двох годин перегляду вакансій я зрозуміла, що мені доведеться дещо прикрасити свої навички.

Жахлива тимчасова робота, з якою я сьогодні попрощалася, могла б піти мені як досвід керівниці. Принаймні на папері це мало б непоганий вигляд. Я відкрила своє жалюгідне резюме у Word і додала туди свою останню посаду помічника юриста.

Хроман і Партнери. Це ім'я йому справді пасувало. Девід Хроман — юрист, у якого я щойно завершила тимчасове стажування, був по суті напів хробаком, напів людиною. Заповнивши термін і місце роботи, я відхилилась на спинку стільця й замислилася, що саме можу зазначити як досвід, здобутий за час роботи на того мудака.

Подивімося. Я приклала палець до підборіддя. *Що я зробила для людини-хробака цього тижня? Гмм...* Учора я прибрала його руку від своїх сідниць, одночасно погрожуючи подати на нього скаргу до ЕЕОС². Так, це точно має там бути. Я ввела:

Вправно виконую декілька завдань одночасно у стресових ситуаціях.

У вівторок хробак навчив мене виставляти заднє число на пристрої для поштових марок, щоб податкова служба вважала, що його запізнїла звітність насправді була вчасною, і не стягувала з нього штраф. *Хороший матеріал.* Це теж треба додати.

Чудово працюю в умовах стислих термінів.

Минулого тижня він відправив мене до *La Perla* забрати два подарунки — щось гарненьке на день народження його дружини і щось сексуальне для «особливої подруги». Мені навіть вдалося

купити дещо й для себе коштом цього козла. Бог свідок, тоді я не могла собі дозволити стринги за тридцять вісім доларів.

Неухильно дотримуюсь професійної етики й демонструю відданість під час виконання особливих доручень.

Додавши ще кілька нісенітних гучних досягнень, я розіслала своє резюме десяткам нових агентств із працевлаштування й нагородила себе повним келихом вина.

Яке ж у мене яскраве життя. *Двадцять сім років, незаміжня, будучи у Нью-Йорку у вечір п'ятниці, одягнена в спортивні штани й футболку, хоча лише восьма година.* Але я не мала жодного бажання кудись іти. Найменше, чого мені зараз хотілося, — це попивати мартіні за шістнадцять доларів у вишуканих барах, куди такі чоловіки, як Тодд, приходили в дорогих костюмах, щоб приховати свого внутрішнього звіра. Натомість я зайшла у *Facebook*, аби подивитися, як поживають інші — принаймні, яку частину свого життя вони вирішили показати світові.

Моя стрічка була заповнена типовими п'ятничними постами — щасливими усмішками, фотографіями їжі та дітей, яких дехто з моїх друзів уже почав народжувати. Певний час я бездумно гортала її, попиваючи вино... поки не дійшла до світлини, на якій мій палець завмер. Тодд поділився фото, яке виклав хтось інший. На ньому він тримав за руку жінку... дуже схожу на мене. Її запросто можна було б вважати моєю сестрою. Блондинка, з великими блакитними очима, світлою шкірою, пухкими губами й дурнуватим закоханим поглядом, яким я й сама раніше дивилася на Тодда. По тому як вони були вдягнені, я подумала, що вони збираються на весілля. Допоки не прочитала текст нижче:

Тодд Росс і Меделін Елджін оголошують про свої заручини.

Свої заручини?!

Сімдесят сім днів тому — не те щоб я рахувала — ми розірвали *наші* заручини. І він уже освідчився іншій? Заради всього святого, це навіть була не та жінка, з якою я спіймала його на зраді.

Це, певно, якась помилка. Моя рука тремтіла від гніву, коли я водила мишкою і натискала на домашню сторінку Тодда. Але, звісно, це не помилка. На його сторінці було з десяток повідомлень із

привітаннями, на деякі він навіть відповів. Тодд також опублікував фотографію їхніх рук, демонструючи обручку на її пальці. *Мою Довбану. Обручку.* Мій геніальний колишній навіть не завдав собі клопоту купити нову каблучку після того, як я жбурнула її йому в обличчя, поки він застібав штани. Я впевнена, що після мого переїзду він навіть не змінив матрац, на якому ми спали два роки до цього. Насправді Меделін, напевно, уже була баєром у мережі універмагів *Roth* — сиділа за моїм старим робочим столом, обіймаючи посаду, з якої я звільнилася, щоб більше не дивитися щодня в обличчя цього зрадника .

Я почувалася... Я не могла дібрати правильних слів. Мене нудило. Я була розбита. Розлючена. Я відчувала, що мені знайшли заміну.

Як не дивно, я не заздрила тому, що чоловік, якого, як я думала, любила, рухався далі. Мене ранило те, що мені так легко знайшли заміну. Це свідчило, що наш із ним зв'язок не був особливим. Після того як я розірвала з ним стосунки, він пообіцяв повернути мене, сказав, що я — кохання всього його життя й нічого не завадить йому довести, що нам судилося бути разом. Квіти й подарунки перестали надходити вже два тижні по тому. Дзвінки припинились після трьох. Тепер я знала чому: він знайшов кохання всього свого життя. *Знову.*

Але я не плакала, чим здивувала навіть саму себе. Мені просто було сумно. *Дуже сумно.* Окрім мого життя, квартири, роботи, почуття власної гідності, Тодд украв у мене те єдине, у що я завжди вірила, — справжнє кохання.

Я відкинулася на спинку стільця й заплющила очі, зробивши декілька глибоких, затяжних вдихів. Тоді я вирішила, що не збираюся так просто змиритися з цією новиною. *Це повна маячня!* Я не мала іншого вибору, окрім як діяти. Тому я зробила те, що вчинила б будь-яка зневажена дівчина з Брукліну, дізнавшись, що її колишній наречений не дочекався, поки охолоне їхнє ліжко, перш ніж привести додому іншу жінку.

Допила пляшку вина.

* * *

Так. Я напилася.

Навіть якби я говорила розбірливо, мене видавав той факт, що я сиділа у весільній сукні з пір'ям, із широко розстебнутою ззаду блискавкою, і пила вино прямісінько з пляшки. Я відкинула голову

назад, у дуже не характерній для леді манері, і вицмулила останні краплі вина, перш ніж грюкнути пляшкою об стіл. Ноутбук аж здригнувся від такого удару, що вивело його з режиму сну. На екрані мене знову вітала щаслива пара.

— Він так само вчинить і з тобою, — вказала я пальцем на екран — А знаєш чому? Бо хто зрадив раз, зробить це і вдруге.

Бісове пір'я на сукні знову лоскотало мені ноги. За останню годину це трапилось з десятків разів, але, клянуся, щоразу я думала, ніби це якийсь жук повзе по моїй нозі. Коли я вчергове потягнулася вниз, щоб прибити уявну комаху, моя рука до чогось торкнулася, і я одразу здогадалася, що це було. *Блакитний папірець*.

Задержши поділ сукні, я вивернула внутрішній бік вбрання і знову прочитала вміст записки.

Для Еллісон

«Вона промовила: “Пробач мені за те, що я люблю мріяти”, а він узяв її за руку й відповів: “Пробач мені за те, що не був поруч раніше, щоб мріяти з тобою”».

Дж. Айрон Ворд

Дякую тобі за те, що здійснила всі мої мрії.

*Твій коханий,
Рід*

Моє серце стислось від туги. *Так гарно. Так романтично.* Що сталося із тими двома, що ця прекрасна сукня опинилася на якійсь п'яній дівчині, замість того щоб залишитися в спадок їхнім донькам? Шансів було мало, але я не могла більше дивитися на пику Тодда, тому ввела в пошуку у *Facebook: Рід Іствуд*.

Яким же було моє здивування, коли пошук видав два результати з Нью-Йорка. Першому чоловікові на вигляд приблизно шістдесят. Попри те що сукня здавалася занадто відвертою для нареченої його віку, я вирішила про всяк випадок перевірити його сторінку. Рід Іствуд мав дружину на ім'я Медж і золотого ретривера Клінта. У нього також було три доньки, одну з яких він минулого року вів під вінець, не в змозі стримати сліз.

Хоча частина мене дуже хотіла знайти весільні фотографії Рідової доньки, щоб помучити себе ще трошки, я перейшла до наступного Ріда Іствуда.

Мій пульс повернув мене до тверезості, коли на екрані з'явилося фото його профілю. *Цей Рід Іствуд мав неперевершений вигляд. Правду кажучи, він був настільки неймовірно вродливим, що мені здалося, ніби хтось використав фотографію якоїсь моделі, щоб пожартувати або видати себе за нього. Однак коли я відкрила інші фото, на них усіх був один і той самий чоловік. Кожна наступна світлина була кращою за попередню. У нього було небагато фотографій, але на останній, яку я відкрила, він був зображений із жінкою, мабуть, декілька років тому. Це було фото із заручин — Ріда Іствуда й Еллісон Бейкер.*

Я знайшла автора блакитної записки і його кохану.

* * *

Мій телефон підскакував на тумбочці, немов мексиканський біб-стрибунець³. Я дотягнулася до нього вже тоді, коли він перейшов на режим голосової пошти. Одинадцята тридцять. Чорт, надовго ж я вирубилась. Я спробувала ковтнути, але в роті було сухо, мов у пустелі. Мені конче потрібна була велика склянка води, мотрин⁴, ванна кімната й спальня з опущеними жалюзі, щоб сховатися від цих палючих променів сонця.

Страждаючи від похмілля, я потягнула свій зад на кухню й змусила себе випити ще більше води, незважаючи на те, що вживання будь-якої рідини викликало в мене нудоту. Існувала велика ймовірність того, що найближчим часом вода й пігулки попливуть у зворотному напрямку. Мені треба було полежати. Повертаючись у спальню, я пройшла повз ноутбук, що стояв на кухонному столі. Він слугував болючим нагадуванням учорашньої розмитої ночі, був причиною, чому я самотужки випила цілу пляшку вина.

Тодд заручений.

Я злилася на нього через те, що сьогодні почувалася настільки жахливо. Але ще більше я була розлючена на себе за те, що дозволила йому зруйнувати ще один день мого життя.

ТЬху.

Мої спогади перебували наче в тумані, але, звісно ж, фотографію щасливої парочки я пам'ятала ясно як день. Раптом мене накрила хвиля паніки: *боже, сподіваюся, я не зробила нічого дурного, про що не пам'ятаю*. Я намагалася про це не думати, навіть попрямувала в спальню, але знала, що не зможу змиритися з почуттям невизначеності, яке мене охопило. Повернувшись на кухню, я відкрила ноутбук і одразу зайшла у сповіщення. Відтак видихнула з полегшенням, не знайшовши жодних повідомлень Тодду, і залізла назад у ліжко.

Тільки по обіді я нарешті знову почала почуватися людиною і прийняла душ. Коли я закінчила, то від'єднала телефон від зарядки, сіла на ліжко, загорнувши волосся в рушник, і стала перечитувати свої повідомлення. Я і не згадала б, що зранку мене розбудив телефонний дзвінок, якби мені про це не нагадало нове сповіщення на голосовій пошті. Напевно, чергове агентство з працевлаштування, яке хотіло змарнувати мій день на співбесіду, не маючи роботи, яку вони могли б мені запропонувати. Я натиснула «прослухати» й узяла гребінець, аби розчесати волосся, доки лунатиме повідомлення.

«Добрий день, міс Дарлінг. Це Ребекка Шелтон з Eastwood Properties. Я телефоную щодо вашого запиту оглянути пентхаус у "Міленіум-Тавер". Огляд відбудеться сьогодні о шістнадцятій годині. Містер Іствуд буде на місці о сімнадцятій годині, якщо ви бажаєте оглянути помешкання пізніше. Будь ласка, зателефонуйте нам, щоб підтвердити, чи підходить вам цей час. Наш номер телефону...»

Я не почула номера телефону, який вона залишила, оскільки впустила мобільний на ліжко. *О боже*. Я геть забула, що шукала інформацію про хлопця з блакитної записки. Уривки потроху почали прояснитись крізь туман у моїй голові. Те обличчя. *Те неймовірне обличчя*. Як я могла про нього забути? Я пам'ятаю, як переглядала його світлини... потім опис його профілю... який привів мене на сайт *Eastwood Properties*. Але потім я взагалі нічого не могла пригадати.

Узявши ноутбук, я полізла в історію пошуку й перейшла на останній сайт, який відвідала.

Eastwood Properties — одна з найбільших незалежних брокерських контор у світі. Ми зводимо найпрестижніші й ексклюзивні помешкання з висококваліфікованими замовниками, гарантуючи

максимальну конфіденційність для обох сторін. Незалежно від того, шукаєте ви розкішний пентхаус у Нью-Йорку з краєвидом на парк, маєток на набережній Гемптона, чарівний замок у горах або ж ви готові придбати власний острів. Іствуд — місце, де починаються ваші мрії.

Нижче було посилення на пошук нерухомості, куди я ввела назву місця, про яке говорила жінка в голосовій пошті: «Міленіум-Тавер». Звісно ж, пентхаус був виставлений на продаж. Усього за 12 мільйонів доларів я могла стати власницею квартири на проспекті Колумба з панорамним краєвидом на Центральний парк. *Дозвольте виписати вам чек.*

Проглянувши відео та два десятки фотографій, я натиснула на кнопку, щоб домовитися про зустріч щодо огляду маєтку. Переді мною з'явилася заявка, зверху якої було написано: «*Задля дотримання конфіденційності й безпеки наших продавців, усі потенційні покупці мають заповнити заявку на перегляд об'єкта нерухомості. Ми зв'яжемося тільки з покупцями, які відповідають нашим суворим критеріям попередньої кваліфікації*».

Я засміялась. *Класні у вас критерії відбору, Іствуде.* Я не була навіть упевнена, чи вистачить мені грошей на метро, аби дістатися до того вишуканого місця, не кажучи вже про те, щоб його купити. Одному Богу відомо, що такого я написала в тій заявці, завдяки чому мене визнали кваліфікованим покупцем.

Я закрила сайт і вже збиралася вимкнути ноутбук, щоб повернутися назад у ліжку, коли раптом вирішила ще раз глянути на Містера Романтика у *Facebook*.

Боже, він був неперевершений.

А може...

Не треба.

Ніколи не чекай чогось хорошого від ідей, які прийшли до тебе на п'яну голову.

Не можна.

Але...

Це обличчя...

І ця записка.

Такі романтичні. Такі вродливі.

До того ж... Я ніколи не бачила, який вигляд зсередини має пентхаус за дванадцять мільйонів доларів.

Мені справді не варто цього робити.

Але знову-таки... упродовж останніх двох років я робила все, що *варто* було робити. І куди це мене привело?

Прямісінько сюди. Це привело мене, хай йому чорт, сюди — у цю паршиву квартиру, у якій я сиділа з похміллям і без роботи. Можливо, настав час щось змінити й почати робити те, що *не варто*. Я підняла телефон, надовго затримавши палець над кнопкою «Зателефонувати».

До біса.

Ніхто ніколи не дізнається. Це навіть може бути весело — причепуритися і вдавати з себе багатійку з Верхнього Вест-Сайду, водночас угамувавши свою допитливість про того чоловіка. Що в цьому поганого?

На думку нічого не спадало. *І все ж, знаєте, як то кажуть: допитливій...*

Я натиснула «Зателефонувати».

— Привіт! Це Шарлотта Дарлінг, я телефоную, щоб підтвердити зустріч із Рідом Іствудом...

[2](#) Комісія з рівних можливостей для працевлаштування.

[3](#) Насінневі коробочки, заселені личинками малої молі, родом із Мексики. Крихітна личинка всередині змушує стрибати коробочку, тому її називають бобом-стрибунцем.

[4](#) Мотрин використовують як жарознижувальний засіб, а також знеболювальне.

Розділ 3. Шарлотта

Ні — е соромтеся роздивлятися навколо, або можете залишитися тут, у фое, — як вам зручніше. Містер Іствуд уже закінчує з попередньою зустріччю й має незабаром до вас долучитись.

Вочевидь однієї людини було недостатньо, щоб показати цей вишуканий пентхаус. Замість Ріда Іствуда, який був десь неподалік, унизу мене зустріла адміністраторка і вручила глянцеви́й буклет з інформацією про це житло.

— Дякую, — сказала я, перш ніж вона зникла.

Я стояла у фое, стискаючи темно-зелену сумочку від Кейт Спейд, яку взяла у відділі з розпродажем у *T.J.Махх*⁵, і поступово відчувала, що зробила величезну помилку.

Мені потрібно було нагадати собі, *навіщо* я тут. Що я втрачала? Абсолютно нічого. У моєму житті був суцільний безлад, тож я, щонайменше, могла вгамувати свою допитливість щодо автора записки й нарешті заспокоїтись. Мені всього-на-всього потрібно було дізнатися, що з ним — з ними — сталося, і я охоче заберуся звідси.

Тридцять хвилин по тому я досі чекала. Я чула приглушені розмови з іншого боку помешкання, але ніхто так і не з'явився.

Потім я почула кроки, які відлунювали вздовж мармурової підлоги.

Моє серцебиття різко прискорилося лише до моменту, доки я не побачила адміністраторку, що проводжала заможну пару через фое до виходу. Це не Рід Іствуд.

Жіночка, тримаючи маленького білого песика на руках, усміхнулася мені, перш ніж ці троє зникли в ліфті.

Де ж він?

На секунду я задумалась, чи, бува, він про мене не забув. Запала суцільна тиша. Чи є тут запасний вихід? Попри те що мені, мабуть, варто було б залишитися у фое, я вирішила трохи прогулятися, аж поки не потрапила до великої бібліотеки.

Суворя, темна деревина обрамляла простір довкола. Широкі книжкові полиці прикрашали кожну стіну від підлоги до стелі. Під моїми ногами був персидський килим, який, імовірно, коштував більше, ніж я заробляла за рік.

Запах старих книжок п'янив. Проходячи повз одну з полиць, я взяла першу-ліпшу книжку, яка впала мені в око, — «Пригоди Гекльберрі Фінна» Марка Твена. Пам'ятаю, наче чула про неї ще у школі, але ніяк не могла згадати, про що вона.

— Перший видатний роман американської літератури. Залежно від того, кого ви питаєте.

Я здригнулася від звуку його глибокого, проникливого голосу. Цей голос був із тих, що проймають тебе наскрізь.

Приклавши руку до грудей, я обернулася.

— Ви мене налякали.

— Ви думали, що самі тут?

Я завмерла — цілковито завмерла, — коли поглянула на нього. Рід Іствуд був таким же суворим і лячним, як і ця кімната. Один його погляд — і мої коліна вже тремтіли. Він був навіть вищим, ніж я собі уявляла, і вбраний у те, що, я не сумнівалася, було дизайнерською сорочкою, пошитою спеціально для нього. Вона обтискала всі його м'язи, як рукавчика. На ньому також були метелик і підтяжки. Вдягнувся б так хтось інший — був би схожий на ботана. Але на цьому чоловікові — на його мускулистих грудях — вони мали неймовірно сексуальний вигляд.

Він просто стояв у дверях, спостерігаючи за мною і тримаючи теку в руках. Мені здалося це трохи невічливим, але, щиро кажучи, я не мала досвіду схожих ситуацій. Хіба ріелтор зазвичай не потискає руку клієнтові при зустрічі? Не вибачається за запізнення?

— Ви її читали? — його голос знову пройшов вібраціями повз мене.

— Що?

— Книгу, яку ви тримаєте. «Пригоди Гекльберрі Фінна».

— А. Гм... так. Здається... так, ще давно, у школі.

По моєму тілу пробігли мурашки, щойно він до мене підійшов, зміряючи скептичним поглядом, ніби бачив мене наскрізь. Це мене вкрай збентежило. Його очі нагадували темний шоколад — найглибший відтінок карого. Поки він проводив ними вздовж усього мого тіла, мої соски затверділи.

— Чому ви обрали саме цю книжку?

Я відповіла цілком чесно:

— Через корінець.

— Корінець?

— Так. Чорний і червоний кольори дуже гармонують із кімнатою. Він упав в око... привернув мою увагу.

Його рот викривився в легку цинічну посмішку, однак він не засміявся. Він ніби вивчав мене. Мені хотілося втекти від цієї напруги. Забути про цей божевільний задум. Рід Іствуд виявився *взагалі* не схожим на того, яким я уявляла автора блакитної записки.

На таке я *не* підписувалася.

— Принаймні ви чесна, — він нахилив голову. — Чи не так?

Я спітніла.

— Що?

— Чесна.

Він сказав це так, ніби кинув мені виклик.

Я відкашлялася.

— Так.

Він підійшов ще ближче й вихопив книжку з моїх рук, його пальці торкнулися моїх. Легкий дотик ніби пробив струмом. Я не могла не звернути уваги на його ліву руку: обручки не було.

— Свого часу це була суперечлива книга, — зауважив він.

— Нагадайте чому.

Нагадайте. Наче я колись знала відповідь.

Доки чекала, що він відповість, я вдихнула грубий аромат його мускусних парфумів.

Рід провів довгими пальцями вздовж інших книжок на полиці, не дивлячись на мене, поки говорив.

— Це сатирична розповідь про соціальну напругу на Півдні напередодні початку століття. Проте кожен по-своєму інтерпретує погляд автора на рабство й расизм. Звідси й суперечки. — Він нарешті поглянув мені в очі. — Вам про це мали розповідати в школі, якщо ви уважно слухали.

Я проковтнула слину.

Моє перше спостереження про Ріда Іствуда: зверхній мудак.

Зверхній мудак, який має рацію. Я неуважно слухала.

Він повернув книжку на місце й подивився на мене.

— Ви читаєте?

Кожне запитання давалося йому з великим зусиллям.

— Ні. Я... раніше читала любовні романи. Але позбулася цієї звички.

Він глузливо звів брову.

— Любовні романи?

— Так.

— Тож скажіть мені, міс Дарлінг, як це так, що хтось, хто лише зрідка читає — окрім випадкових любовних романів, — зацікавлений у придбанні пентхауса, у якому розташована бібліотека, що займає двадцять п'ять відсотків усього простору?

Я відповіла перше, що спало на думку, — будь-що, аби уникнути незручного мовчання із цим чоловіком:

— На мою думку, бібліотека додає пікантності. Бути оточеною книжками дуже сексуально... затишно... не знаю. У цьому є щось надзвичайне.

Боже, яка це безглузда відповідь.

Він продовжував дивитися на мене із цікавістю, ніби очікував почути щось більше. Від його погляду я ніяковіла не лише через те, що він видавався таким серйозним, а й тому, що він був дуже *привабливим*. Його темне волосся було вкладене набік і, на відміну від усього іншого, неідеально зачесане. На його підборідді також виднілася триденна щетина. Рід випромінював таку небезпечну енергетику, яка повністю суперечила його вбранню. Щось у його очах підказало мені, що йому нескладно буде зігнути мене просто зараз і відшмагати так сильно, що я відчуватиму цей біль ще кілька днів. Принаймні це те, про що я подумала.

Тиша в бібліотеці разом із силою його погляду викликали в мене подвійну напругу.

Нарешті він промовив:

— Оглянемо решту приміщення?

— Так... будь ласка. Саме тому я тут.

— Точно, — промовив він.

Я полегшено видихнула, вдячна за те, що ми закрили ту тему. У цій бібліотеці я почала почуватися ніби в підземеллі.

Рід так само вражав зі спини. Спостерігаючи за рухом його сідниць в ідеально пошитих штанах, я щосили боролась із хтивими думками у своїй голові.

Він привів мене у казкову кухню.

— Підлога зроблена з червоного дерева. Як бачите, це вишуканий дизайн від шеф-кухаря, нещодавно оновлений. Стільниці з граніту,

центральний стіл — мармур. Побутова техніка від *Bosch* із неіржавіючої сталі. Усе найвищого ґатунку. Шафи зроблені на замовлення з білого лаку. Ви готуєте, міс Дарлінг?

Поправляючи свою чорну сукню-футляр, я відповіла:

— Так, інколи.

— Чудово. Тоді можете спокійно все роздивлятися. Дайте мені знати, якщо виникнуть якісь питання.

Невже він почав нормально зі мною поводитись? Мій пульс потроху сповільнювався.

Я пройшлася величезною кухнею, постукуючи підборами. Рід сперся м'язистими передпліччями на стіл, розміщений по центру. Його тіло залишалося нерухомим, доки очі стежили за мною. Вочевидь, напруга в ньому ненадовго зникла. Але згодом знову повернулась.

Змусивши себе відвести від нього погляд, я кивнула:

— Дуже гарно.

— Запитання?

— Жодних.

— Можемо продовжувати?

— Так.

Наступною зупинкою виявилася головна спальня. Кімната була тьмяною, але величезне вікно, з якого відкривався вражаючий краєвид на місто, з лишком компенсували це.

— Це головна спальня. Знайдіть хвилинку, щоб зазирнути всередину великої гардеробної. Окрема ванна кімната має паровий душ, джакузі й мармурову підлогу. І, як бачите, із цієї кімнати відкривається найкращий краєвид у всьому помешканні.

Я не поспішаючи роздивлялася кожну деталь, щоб мати серйозний вигляд. Він ходив поруч зі мною, від чого моє тіло насторожилося. На мене аж надто впливала його сексуальність, і мені це не подобалось. Цей чоловік не був хорошим. Він не був Рідом — принаймні не тим Рідом, про якого я мріяла. Мій Рід мав дати мені нову надію. А цей повільно псував мені життя.

Щойно ми повернулися в основну частину кімнати, він подивився на мене.

— Які-небудь запитання? Зауваження?

Це треба зупинити. Скажи хоч щось.

— Мені здається... ем... що тут забагато місця для мене.

Він присів на ліжку й схрестив руки, тримаючи незмінну теку при собі.

— Забагато місця?

— Так. Думаю, тут занадто просторо для мене одної. Я... багато працюю. І... в мене не буде часу всім цим насолодитися.

Він оглянув мене — з ніг до голови.

— А, точно. Інструктор із собачого серфінгу.

Собачого чого?

— Перепрошую?

Він постукав по теці вказівним пальцем.

— Ваша діяльність. Ви заповнили заявку й надали всю необхідну інформацію. Ця робота звучить дуже захопливо — собачий серфінг. Як можна цього навчити?

От чорт.

У що я вляпалася?

Цієї миті збрехати було легше, ніж пояснити правду.

Я почала бурмотати щось собі під носа.

— Як ви зазначили... вона дуже... захоплює. І вимагає... багато навчання. Багато тренувань.

— Як саме це працює?

Як саме працює собачий серфінг? Чорт його знає.

— Ви стоїте позаду дошки і... собака стоїть спереду... і, ем... він... — Я втратила хід думок.

— Серфить. — Слово вирвалося зі сміху.

— Так.

Рід підвівся з ліжка й наблизився до мене.

— Тож платять вам добре?

Ковтнувши слину, я похитала головою:

— Ні, погано.

Він почав ставити запитання ще швидше:

— Отже, ви успадкували гроші від своїх родичів?

— Ні.

— Якщо ваша діяльність не дає вам можливості придбати цей пентхаус, як ви збираєтесь за нього платити?

— У мене є інші способи...

Його погляд захолов.

— Справді? Бо ваш кредитний звіт каже протилежне. Якщо чесно, він буквально говорить про те, що у вас ані копійки за душею, Шарлотто. — Моє ім'я злетіло з його язика, як нецензурна лайка.

Він дістав із теки аркуш паперу й тримав його перед моїми очима.

— Звідки ти це дістав? — прошипіла я, вихоплюючи в нього цей аркуш. — Ти перевіряв мене?

Тон його голосу став зліший.

— Ти справді думаєш, що я буду показувати комусь квартиру за дванадцять мільйонів доларів, попередньо не наливши інформацію на цю людину? Не можеш же ти бути настільки наївною!

Мене накрила хвиля приниження.

— Але ти не можеш рити на мене інформацію без мого дозволу.

Його очі звузились.

— Ти надала мені дозвіл, коли натиснула пташечку, щоб надіслати свою заявку на огляд. Трохи дивно, що ти впустила цей важливий момент.

Я послабила свій захист, поступившись.

— Отже, ти знав про все від самого початку?

— Аякже, — виплюнув у відповідь він.

— Поглянемо на інші дані, про які ти вочевидь забула, що вказала їх у своїй заявці.

Тільки не це.

Рід відкрив теку.

— Діяльність: інструктор із собачого серфінгу. Хобі та інтереси: собаки і серфінг. Попередня робота: нічний менеджер у «Зебе в яйцях». — Він відкинув теку вбік — радше пожбурих її через усю кімнату так, що весь вміст розлетівся.

— Чому ви тут, міс Дарлінг?

Я трохи обмочилася в штани.

— Я просто хотіла побачити...

— *Побачити?* — процідив він крізь білосніжні зуби.

— Так. Я прийшла, щоб побачити... — *Тебе.* — І я не очікувала, що ти будеш таким грубим.

Його сміх видавався злим.

— Грубим? Ти, абсолютно не цінуючи час інших людей, приходиш сюди, видаючи себе за неіснуючу особистість, і називаєш мене грубим? Мені здається, вам варто подивитися в дзеркало, міс Дарлінг.

Як не дивно, однак, здається, це ваше *справжнє* ім'я. Навіщо ви збрехали про решту, але назвали своє *справжнє* ім'я — то за межами мого розуміння, не кажучи вже, що це ідіотизм. Тож ні, якби я був *грубим*, я викликав би охорону просто зараз.

Охорону?

З мене досить.

Як він сміє таке казати? Я прийшла лише заради того, щоб побачити *його*. Упевнитись, що з ним усе гаразд, що з *ними* все гаразд. І хоч я й не хотіла в цьому зізнаватись, його паскудна поведінка збуджувала мене.

— Гаразд. Хочеш знати правду? Мені стало цікаво. Цікаво дізнатися, що це за місце... цікаво, яке на вигляд житло, що геть не відповідає моему життю останнім часом. Я хотіла змін. Я тижнями почувалася пригніченою, тому одного вечора трохи напилася. Зайшла в інтернет і знайшла цей список — знайшла тебе. Я прийшла просто *подивитися*, жодних підступних намірів, не для того щоб змарнувати твій час. Я просто хотіла отримати трохи надії на те, що одного дня все налагодиться. Можливо, мені захотілося вдати, ніби все не так погано, як насправді. Я навіть не пам'ятаю, як писала всю ту нісенітницю в заявці, ясно? Що я чітко пам'ятаю — це те, як я отримала дзвінок із підтвердженням зустрічі, на яку погодилась, вважаючи, наче це доля, наче мені варто прийти і спробувати щось новеньке.

Рід мовчав. Тому я продовжила:

— Я читаю, і не *рідко*, *Ріде*. Мені було соромно зізнатися. Я досі читаю любовні романи, але лише ті, у яких є жорсткий секс, оскільки зараз у мене немає ніякого сексу, оскільки я не довіряю нікому настільки, щоб підпустити до себе, після того як мій наречений мене зрадив. Тому так... я читаю частенько, *Ріде*. Багато читаю. І я заповнила б усю ту чортову бібліотеку своїми книжками, але книжки на моїх полицях не вразять твоїх потенційних клієнтів.

Його рот трохи скривився.

— І якщо ти даси мені мультиварку, я приготую що завгодно. Однак я ніколи насправді не користуватимуся тією кухнею. Вона занадто наворочена. А от цією спальнею? Сто відсотків. Це моя мрія. Так само, як і вся ця квартира. Це все лише в моїх мріях — я ніколи не житиму

в чомусь такому. Тож можеш подати на мене в суд за те, що я *люблю мріяти*, Іствуде.

Я кинулася геть, але по дорозі спіткнулася об килим на виході.

[5](#) Один з найбільших роздрібних продавців одягу у США.

Розділ 4. Шарлотта

Ч — орт забирай!

Мені вдалося стримати сльози, доки я не знайшла вбиральню у вестибюлі «Міленіум-Тавер». Я навіть тримала їх у собі, поки шукала кабінку, у якій буде краще зачинитись. Але потім виявилось, що там скінчився туалетний папір, тож мені довелося відкрити сумочку й шукати серветки, доки я продовжувала перебувати у такому непевному стані. Мої руки не переставали тремтіти від тієї перепалки, яка щойно трапилась. Урешті-решт, знервована, я впустила сумку на підлогу, і все, що було всередині, розлетілося довкола. А мій телефон розбився, упавши екраном на бездоганну плитку. От тоді я не стрималась і розридалася.

Начхавши на побоювання щодо мікробів, я всілася на сидіння унітазу й випустила все, що накопичилося всередині мене. Я плакала не лише через те, що трапилося нагорі. Цей плач збирався в мені вже дуже довго — грандіозний, бридкий плач. Якби мої емоції уособлювали американські гірки, це була б та частина, де ти піднімаєш руки догори й на шаленій швидкості летиш униз. Я тішилася, що у вбиральні, окрім мене, нікого не було, оскільки мала жахливу звичку — розмовляти із собою, коли була дуже засмученою.

— Про що я, в біса, думала?

— Собачий серфінг? Боже, яка ідіотка! А не можна було осоромитися принаймні перед менш небезпечним чоловіком? Якимось невисоким, похмурим і впевненим у собі Адонісом із жахливим характером?

— І до речі, про них: чому красиві чоловіки завжди такі козли?

Я не очікувала отримати якусь відповідь, проте саме це й сталося. Жіночий голос пролунав звідкілясь по той бік вбиральні.

— Коли Бог створював красивих чоловіків, він запитав одного зі своїх янголів, що варто додати, аби зробити чоловіка ще вродливішим у його очах. Янгол не хотів бути нечемним і вживати вульгарні слова, тому просто відповів: «Додай йому велику палицю». На жаль, доданий елемент розмістили не з того боку, і відтоді всі красиві чоловіки народжуються з величезною палицею в дупі.

Я розсміялася крізь непривабливе сопіння.

— Тут закінчився туалетний папір. Чи не могли б ви мені його передати?

Під дверима кабінки з'явилася рука з пачкою серветок.

— Тримайте.

— Дякую.

Використавши половину серветок на те, щоб прочистити ніс і витерти обличчя, а другу половину — щоб витертися самій, я глибоко вдихнула й почала збирати з підлоги вміст своєї сумочки.

— Ви досі там? — запитала я.

— Так, я вирішила почекати, аби переконатися, що з вами все добре. Я чула, як ви плакали.

— Дякую. Зі мною все буде гаразд.

Жінка сиділа на лавці напроти дзеркала, коли я нарешті вийшла з туалетної кабінки. На вигляд їй видавалося щонайменше сімдесят, проте вона була вбрана в розкішний костюм і доглянута на відмінно.

— З тобою точно все гаразд, дорогенька? — запитала вона.

— Так, усе добре.

— Не схоже, ніби в тебе все гаразд. Чому б тобі не поділитися зі мною, що тебе засмутило?

— Я не хочу турбувати вас своїми проблемами.

— Інколи простіше поговорити з незнайомою людиною.

Гадаю, це все ж таки краще, ніж розмовляти із собою.

— Щиро кажучи, я навіть не знаю, з чого починати.

Жінка поплескала по сидінню поруч із собою.

— Розповідай від самого початку, люба.

Я шмигнула носом.

— То ви тут залишитеся до наступного тижня.

Вона тепло всміхнулася:

— У мене є стільки часу, скільки нам потрібно.

— Точно? У вас такий вигляд, ніби зібралися йти на засідання ради директорів або отримати нагороду на якомусь благодійному заході.

— Це одна з небагатьох переваг роботи боса. Ти самостійно визначаєш свій графік. А тепер, чому б тобі не почати із собачого серфінгу? Таке взагалі існує? Бо маю португальського водяного собаку, якого це може зацікавити.

* * *

— ...І потім я просто втекла. Але я не звинувачую чоловіка за те, що він засмутився, бо я змарнувала його час. Річ у тім, що він змусив мене почуватися такою ідіоткою через те, що я взагалі маю мрії. — Я говорила зі своєю новою подругою Айріс уже понад годину.

Як вона й попросила, я почала свою розповідь із самого початку. Ми обговорили мої заручини, розставання, роботу, нову наречену Тодда, заявку, яку я подала на п'яну голову у своїй квартирі, що стала причиною перепалки, через яку я опинилася вся в сльозах у вбиральні. З якоїсь незрозумілої мені причини я навіть розповіла їй, що мене вдочерили й те, як палко я хотіла знайти свою справжню матір. Не думаю, що цей факт був якось пов'язаний із тим, як я почувалася сьогодні, проте я вирішила додати цю історію до сумної розповіді про своє життя.

Коли я нарешті закінчила говорити, Айріс відхилилась назад.

— Ти нагадуєш мені одну давню знайому, Шарлотто.

— Справді? То я не єдина безробітна самотня дівчина без грошей і на межі нервового зриву, яку ви зустріли, доки мили руки?

Вона всміхнулася.

— Тепер моя черга розповідати, якщо в тебе є трохи часу.

— У мене буквально немає нічого, крім часу.

Айріс почала:

— У 1950 році юна сімнадцятирічна дівчина закінчила школу й мріяла вступити до університету, щоб вивчати бізнес. У той час не так багато жінок відвідували університет, ще менше вивчали бізнес, який вважали суто чоловічою сферою діяльності. Одного вечора, незабаром після випускного, молода леді зустріла вродливого теслю. У них почався етап бурхливого залицяння, тож згодом дівчина повністю занурилась у його світ. Вона погодилася працювати секретаркою, щоб відповідати на дзвінки щодо сімейного бізнесу, яким займався тесля, і проводила вечори, допомагаючи його матері з хатніми справами і посунувши свої власні мрії та пристрасті на задній план. На Різдво 1951 року чоловік освідчився, і дівчина відповіла згодою. Вона думала, що вже протягом цього ж року почне жити за всіма канонами американської домогосподарки. Однак за три дні опісля свята чоловіка призвали до армії. Декого з їхніх друзів також призивали, тож багато з них одружувалися зі своїми коханими, перш ніж їх відправляли на службу. Однак тесля не захотів так

вчинити. Тож вона дала обіцянку дочекатися його повернення і наступні декілька років працювала на столярний бізнес його батька. Коли її солдат через чотири роки нарешті повернувся додому, вона була готова жити з ним довго і щасливо. Проте в перший день свого приїзду він повідомив, що закохався в іншу секретарку, доки був на службі, і хоче розірвати заручини. Йому навіть вистачило сміливості попросити жінку повернути каблучку, щоб він міг подарувати її своїй новій дівчині.

— Йой, — сказала я. — Я казала, що наречена Тодда носить мою обручку? Краще б я ніколи не жбурляла нею в нього.

Айріс продовжила:

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.